

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4Co/238/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3613207744
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alica Beňová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3613207744.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Alice Beňovej a sudkýň JUDr. Oľgy Lichnerovej a JUDr. Ivety Martinákovej v právnej veci navrhovateľa J. V. a.s. so sídlom K., Y. 6, T.: XX XXX XXX proti odporcovi B. Z., bytom M. U. XX, o zaplatenie 766,39 eur s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Partizánske zo dňa 25. septembra 2014, č.k. 5C/75/2014-73, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa proti odporcovi domáhal zaplatenia 766,39 eur s príslušenstvom z titulu náhrady škody za neoprávnený odber elektriny. O náhrade trov konania rozhodol tak, že odporcovi náhradu trov konania nepriznal. Na základe vykonaného dokazovania mal súd za preukázané že navrhovateľ zistil dňa 16.01.2009 u odporcu neoprávnený odber elektrickej energie. Protokol o škode podpísala jeho manželka čo vyplýva z listinného dôkazu na č.l.8 spisu, pričom faktúrou č. 3000716 vyúčtoval odporcovi škodu vo výške 1125,10 eur , ktorú sumu odporca postupne splácal v splátkach, pričom poslednú splátku zaplatil dňa 26.08.2011 v sume 33,19 eur. Odporca na pojednávaní uviedol, že list zo dňa 26.05.2009, ktorý označil navrhovateľ ako uznanie záväzku č.l.12 spisu nepodpísal a tento podpis nie je jeho vlastnoručným podpisom, skôr sa mu podpis javí skôr ako podpis jeho manželky, ktorá podpísala aj protokol o škode, ale určite to nie je jeho podpis lebo on nárok nikdy neuznal. Súdu sa po porovnaní podpisu odporcu na doručenke v porovnaní s podpisom na tzv. uznaní záväzku č.l.12 tento podpis nejaví ako totožný. Súd teda vzhľadom na námietky odporcu považoval nárok navrhovateľa za premlčaný, keďže k uznaniu záväzku čo do dôvodu a výšky zo strany odporcu nedošlo, keď škoda vznikla dňa 16.01.2009, teda dvojročná premlčacia lehota podľa názoru súdu uplynula dňa 16.01.2011, a trojročná premlčacia doba plynula odo dňa 16.01.2009 kedy sa poškodený dozvedel o škode a o tom kto za ňu zodpovedá a táto uplynula najneskôr dňa 16.01.2012, pričom žaloba bola uplatnená na súde dňa 17.09.2013, teda po uplynutí zákonom stanovenej premlčacej lehoty. Odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode a o tom kto za ňu zodpovedá do uplatnenia práva na náhradu škody uplynie čas uvedený v ustanovení § 106 ods. 1 a škodca v súdnom konaní vznesie námietku premlčania, právo sa premlčalo, aj keď ide o škodu spôsobenú úmyselne. Neprichádza tu už do úvahy objektívna desaťročná premlčacia lehota podľa § 106 ods.2 Občianskeho zákonníka. Súd preto nárok navrhovateľa ako premlčaný zamietol. O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 1 OSP tak, že odporcovi náhradu trov konania nepriznal, lebo mu žiadne trovy nevznikli.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ. Navrhol ho zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Namietal nedostatočne zistený skutkový stav, nesprávne právne

posúdenie veci, odňatie možnosti konať pred súdom, nakoľko konanie má vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie veci a že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Poukázal na to, že na odbornom mieste odporcu v čase od 18.07.2008 do 16.01.2009 došlo k neoprávnenému odberu elektrickej energie, čo bolo zistené kontrolou poverenými pracovníkmi navrhovateľa dňa 16.01.2009, o čom bol zároveň spísaný protokol. Škoda vo výške 1125,10 eur spôsobená neoprávneným odberom bola následne vyčíslená vo vyúčtovaní náhrady škody č. 3000716 zo dňa 23.04.2009. Odporca po obdržaní predmetného vyúčtovania mu adresoval písomné podanie zo dňa 26.05.2009, doručené navrhovateľovi dňa 29.05.2009, z ktorého listu vyplývala odporca vôľa dlh vo výške 1125,10 uhradiť. V nadväznosti na daný prejav odporcu zaslal odporcovi dohodu o uznaní a vyporiadaní záväzku, ktorú však odporca nepodpísal. Napriek tomu však odporca počnúc 13.05.2009 mu postupne uhradil 12 splátok. Uvedené konanie odporcu preto jednoznačne považuje za uznanie dlhu odporcom a súčasne mal za to, že odporca svojím listom zo dňa 26.05.2009 bezpochyby svoj dlh čo do dôvodu a výšky uznal a tento svoj prejav vôle potvrdil aj podpisom na uvedenom liste, v dôsledku čoho dňa 26.05.2009 začala plynúť 10-ročná premlčacia doba na uplatnenie nároku navrhovateľom. Ďalej dôvodil, že odporca na pojednávaní dňa 25.09.2014 poprel vo svojej výpovedi, že by podpis na liste zo dňa 26.05.2009 bol jeho vlastnoručným podpisom tvrdiac, že on nikdy neprejavil vôľu svoj dlh voči navrhovateľovi uznať a neuskutočnil v tejto veci ani žiadne úkony. Súčasne vyjadril názor, že podpis na liste je podpis jeho manželky. Namietal, že súd prvého stupňa sa obmedzil iba na toto tvrdenie odporcu a následne po porovnaní podpisov konštatoval, že porovnané podpisy sa „nejavia“ ako totožné. Odôvodnenie napadnutého rozsudku považoval za nedostatočné, rozsudok súdu prvého stupňa za nepreskúmateľný, čím je porušené jeho právo na spravodlivé súdne konanie a navyše daná vada zakladá prípustnosť dovolania, keďže tým bola odňatá možnosť konať pred súdom. Rovnako odňatie možnosti konať pred súdom videl aj v tom, že súd prvého stupňa mu nedal možnosť vyjadriť sa k dôkazu, nakoľko odporca až na pojednávaní dňa 25.09.2014 uviedol, že podpis na liste zo dňa 26.05.2009 nie je jeho. Súd prvého stupňa tak vytvoril navrhovateľovi podstatne nevýhodnejšie podmienky na preukázanie svojich tvrdení, než akými disponoval odporca. Vytýkal súdu prvého stupňa, že iba samotné porovnanie podpisu na písomnostiach založených v súdnom spise, nemôže byť dostatočné pre správne zistenie skutkového stavu. S poukazom na ust. § 120 ods. 1 O.s.p. mal za to, že odporcovi prináležala za účelom unesenia dôkazného bremena vo vzťahu k tvrdeniam o nepravosti jeho podpisu na liste zo dňa 26.05.2009 povinnosť dané tvrdenia predložiť aj relevantnými dôkazmi, ktoré by s určitosťou a bez dôvodných pochybností preukázali, že podpis na uvedenom liste skutočne nepatrí odporcovi. Ďalej vytýkal súdu prvého stupňa, že nevykonal minimálne dôkaz výsluchom manželky odporcu a následne posúdiť, ak by skutočne išlo o podpis manželky odporcu, či takéto uznanie nezaväzuje aj samotného odporcu. Zastával názor, že z dôvodu spornosti pravosti podpisu na liste odporcu zo dňa 26.05.2009 bolo žiaduce, aby súd na preukázanie tvrdení odporcu zaviazal odporcu, aby ďalšími dôkazmi (listinnými) určil pravosť podpisu odporcu, resp. za týmto účelom ustanovil znalca.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadril.

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 212 ods. 1, § 214 ods. 2 v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

Odvolací súd preskúmal všetky námietky navrhovateľom v odvolaní vznesené a v plnom rozsahu sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. k jednotlivým odvolacím námietkam navrhovateľa dodáva nasledovné:

Pojem „odňatie možnosti konať pred súdom“ zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení nedefinuje ani nešpecifikuje. Pod odňatím možnosti konať pred súdom je preto potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. O vadu, ktorá je z hľadiska § 221 ods. 1 písm. f) O. s. p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. Citované ustanovenie odňatie možnosti konať pred súdom výslovne dáva do súvisu s faktickou činnosťou súdu a nie s jeho právnym hodnotením veci, vysloveným

v napadnutom rozhodnutí. Z citovaného ustanovenia O.s.p. je rozhodujúce len to, či účastník konania v dôsledku nesprávneho postupu súdu bol ukrátený na svojich procesných právach alebo nie. Procesnú vadu konania v zmysle § 221 ods. 1 písm. f) O. s. p. zakladá okrem iného aj nedostatočné (súčasne nezrozumiteľné) odôvodnenie súdneho rozhodnutia, pre ktoré je toto nepreskúmateľné, ktorú vadu však odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia ako aj konania, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, nezistil.

Povinnosť súdu svoje rozhodnutie náležite odôvodniť je jedným z princípov predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Štruktúra práva na odôvodnenie súdneho rozhodnutia je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O. s. p.. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Súd by mal vo svojej argumentácii, obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia, dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia dospel k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu v spojení s potvrdeným rozsudkom súdu prvého stupňa (vo veci samej) vyššie uvedené kritériá pre odôvodnenie rozhodnutia v zmysle § 157 ods. 2 O. s. p. spĺňa, a preto ho možno považovať za preskúmateľný. Odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa predovšetkým zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia, keď z neho vyplýva, čoho sa navrhovateľ svojím návrhom domáha a z akých dôvodov, aké je stanovisko (vyjadrenie) odporcu k návrhu, aké relevantné dôkazy boli súdom vykonané a aké skutočnosti z nich súd zistil, aký skutkový stav bol súdom ustálený (zistený), aké právne normy na vec aplikoval, ako tieto normy vyložil, ako subsumoval zistený skutkový stav pod aplikovanú právnu normu, t. j., aké konkrétne subjektívne práva a povinnosti vyvodil pre účastníkov konania a aké právne závery vyplývajú zo zistených subjektívnych práv a povinností účastníkov konania vo vzťahu k žalobou uplatnenému návrhu, čím sa naplňajú najmä kritériá určitosti (prehľadnosti), zrozumiteľnosti i presvedčivosti rozhodnutia. Súd prvého stupňa sa v odôvodnení svojho rozsudku dostatočne vysporiadal s dôvodmi, ktoré viedli k zamietnutiu navrhovateľovho návrhu konštatujúc, že nárok navrhovateľa považoval za premlčaný, keďže k uzneseniu záväzku čo do dôvodu a výšky zo strany odporcu nedošlo, keď škoda vznikla dňa 16.01.2009, a teda dvojročná premlčacia lehota uplynula v zmysle § 106 ods. 1 Obč. zákonníka dňa 16.01.2011 a trojročná premlčacia doba uplynula najneskôr dňa 16.01.2012.

Odňatie možnosti konania pred súdom odvolateľ vyvodzuje aj z toho, že súd rozhodol bez náležitého dokazovania, keď nevykonal všetky významné dôkazy (nevyužil možnosť výsluh svedkyne, manželky odporcu, znalecké dokazovanie).

Podľa § 120 ods. 1 O. s. p., účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci.

Citované ustanovenie je vyjadrením nezávislého postavenia súdu pri hodnotení dôkazov, ktoré vykoná, vrátane nezávislého rozhodovania o tom, ktoré dôkazy vykoná. Preto nevykonanie aj iných dôkazov nemožno kvalifikovať ako odňatie práva konať pred súdom. Rovnako ďalšie odvolacie námietky zo strany navrhovateľa, týkajúce sa skutočnosti, že navrhovateľ nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, neobstoja z dôvodu, že súd prvého stupňa na prejednanie veci nariadil pojednávanie, ktorého termín vytýčil na 25.09.2014, čím účastníkom konania vytvoril predpoklady pre uplatnenie možnosti vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré považujú pre rozhodnutie vo veci za podstatné. Na predmetnom pojednávaní sa navrhovateľ zároveň mohol oboznámiť s obsahom vyjadrenia odporcu k spornému listinnému dôkazu, predmetného pojednávania sa však nezúčastnil, svoju neúčasť písomne ospravedlnil, nežiadal odročiť dané pojednávanie, preto nemožno uzavrieť, že by v danej súvislosti navrhovateľovi bola súdom prvého stupňa odňatá možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu v konaní.

Odvolací súd sa plne stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že v danej veci zo strany odporcu nedošlo listom zo dňa 26.05.2009 adresovanom navrhovateľovi k uznaniu dlhu. Z jeho obsahu jednoznačne vyplýva, že vôľa odporcu smerovala výlučne k dohode o splátkovom kalendári. Táto skutočnosť je zrejماً aj z toho, že na navrhovateľom doručení dohodu o uznaní a vypořádání záväzku

v zmysle § 588 Obč. zák. odporca nereagoval, predmetnú dohodu nepodpísal. Z uvedeného vyplýva, že aj za predpokladu, že otázka podpisu na liste z 26.05.2009 je sporná, nemá táto otázka vplyv na premlčanie nároku navrhovateľa v danej veci, nakoľko k uzatvoreniu dohody o uznaní dlhu medzi účastníkmi nedošlo.

Z týchto dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1, § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnému odporcovi túto náhradu nepriznal, nakoľko si ju neuplatnil.

Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.